

ESPAI D'OPINIONS**Nº47**
Juny 2011**Antoni Canyelles Capellà****Polítolleg****SI NO T'INDIGNES, NO ESTÀS VIU**

Aristòtil va dir que l'home és un animal polític. A data d'avui, 2.300 anys després, no estic tan convençut d'això. I és que la política està en crisi, fa temps que la societat ho ve dient, i ja finalment avui tenim que la política és quasi odiada per la ciutadania, és entesa com un problema més que com a eina de solució de problemes. Per tant, **avui** tal vegada seria millor dir (amb permís d'Aristòtil) que **l'home és un animal empenyat amb la política**. La prova la tenim al carrer, a les places de les principals espanyoles on milers de persones empenyades / indignades es congreguen per posar en comú aquest sentiment polièdric d'indignació que no és sap molt bé cap on es dirigeix.

Com apunta Hessel, al seu més que recomanable manifest "*indigneu-vos*", no és fàcil identificar avui en dia, a la nostra època, dins la nostra societat, punts clars que realment unifiquin una indignació col·lectiva, que sigui compartida per moltes persones, com en canvi si succeí al segle passat (per exemple, l'avanç del nazisme i del feixisme). Saber identificar i treballar amb informació i coherència la indignació és essencial per canalitzar la nostra indignació sobre un fet concret. Indignar-se per indignar-se contra tot el sistema, contra tot, és possible, però és un camí que no ens du a cap lloc en particular. Igualment m'indignen aquelles persones que no tenen cap motiu per indignar-se. Sobre aquestes, no sempre és fàcil poder-los posar cara i ulls, però no tenc dubte que aquests que tot ho tenen. que tot els hi va prou be com estan les coses i que tenen al seu favor les regles de joc, són els poderosos.

Aristòtil també va dir que no era possible viure fora de la ciutat/societat, jo dic ara que no és possible viure sense indignar-se, i que reivindicar la política per canviar l'estat de les coses, per corregir injustícies. Jo dic que qui no s'indigna no està viu, és un Déu o un bàrbar.

Per acabar, sobre el futur del moviment 15M, no sé cap on avançarà el moviment dels indignats, ni si els partits i polítics d'aquesta generació prendran bona nota del que està passant. Al meu parer, poden passar dues coses:

1- que facin cas al moviment d'indignats (això no significa dir amén a totes les propostes) i actualitzin el seu obsolet sistema operatiu en pro d'una major democràcia de la que ens beneficiarem tots els ciutadans.

2- que es vulgui intentar fer com si no hagués passat res. Esborrar aquesta revolució de la memòria col·lectiva, fins i tot amb violència com hem pogut veure al llarg de la història amb moviments similars.

En aquests camins es troba el futur de la política i al mateix temps el futur de la nostra democràcia.